

stigningsskyld. Finansministeren kan bestemme, at fritagelse for eller henstand med grundstigningsskyld, der er givet i henhold til bestemmelserne i lov nr. 202 af 20. maj 1933, skal have forlænget gyldighed. Bestemmelserne om vurderingsmyndighedernes sammensætning, om vederlaget til vurderingsmyndighederne og om udgifterne til

vurderingen træder i kraft den 1. april 1956. Iøvrigt træder loven i kraft den 1. oktober 1956. Ejendomsskatterne efter denne lovs bestemmelser svares første gang for skatteåret 1957—58.

§ 87.

Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

De nugældende regler for vurderingen af faste ejendomme og den på vurderingen baserede beskatning til staten af faste ejendomme findes i lov nr. 352 af 7. august 1922 om beskatning til staten af faste ejendomme med ændringslove nr. 47 af 6. marts 1936, nr. 102 af 14. april 1937, nr. 289 af 3. juli 1942, nr. 88 af 7. marts 1951 og nr. 61 af 12. marts 1955. De nugældende regler om grundstigningsskyld findes i lov nr. 265 af 27. maj 1950 om grundstigningsskyld.

Til loven af 7. august 1922 om beskatning til staten af faste ejendomme slutter sig finansministeriets bekendtgørelser nr. 49 af 15. februar 1923 om den vurderingsrådene og skyldrådene påhvilende virksomhed med hensyn til vurderingsansættelserne til ejendomsskyld og grundskyld m. v. og nr. 305 af 12. december 1924 om den vurderingsrådene og skyldrådene påhvilende virksomhed med hensyn til foretagelse af omvurderinger til ejendomsskyld og grundskyld m. v.

Endvidere foreligger en af overskyldrådet under titlen „Bestemmelser vedrørende vurdering til ejendomsskyld og til grundskyld“ i april 1931 udfærdiget vejledning for vurderingsmyndighederne, hvilken vejledning af ligningsdirektoratet er suppleret med en i juli 1945 udfærdiget „Oversigt over de siden 1931 stedfundne ændringer i de gældende vurderingsbestemmelser m. m.“. De nævnte publikationer fra overskyldrådet og ligningsdirektoratet er ikke offentliggjort, men har kunnet købes i boghandelen.

Ved vurderingen ansættes dels værdien af ejendommen i sin helhed (grund + bygninger), benævnt vurderingssummen til ejendomsskyld, dels værdien af grunden i ubebygget stand, benævnt grundværdien, hvorhos det fastsættes, hvorvidt der skal gives fradrag i grundværdien for grundforbedringer. Af forskellen mellem vurderingssummen til ejendomsskyld og grundværdien svares der efter visse fradrag ejendomsskyld, medens der af grundværdien efter fradrag for forbedringer svares grundskyld.

Da forskellen mellem vurderingssummen til ejendomsskyld og grundværdien om end ikke ganske eller i alle tilfælde så dog i det store og hele repræsenterer værdien af de på ejendommen værende bygninger, kan ejendomsskylden stort set betragtes som en bygningsskyld. Af beløbet for fradraget i grundværdien for forbedringer svares der hverken ejendomsskyld eller grundskyld.

Det må anses for en væsentlig mangel ved loven af 7. august 1922, at den for et så vigtigt område som selve værdiansættelsen ikke giver tilstrækkelig klare og udtømmende regler. Bestemmelsen i § 1, stk. 2, om at ejendommene skal ansættes til deres værdi „i overensstemmelse med de ved vurderingen til ejendomsskyld hidtil fulgte regler“ betyder i virkeligheden for en væsentlig del en lovfæstelse af administrativ praksis uden nærmere angivelse af denne, og bestemmelsen har da også givet anledning til tvistigheder med de skattepligtige. Ligeledes må det anses for en uheldig fremgangsmåde, når det i samme stykke og i § 3, stk. 3, overlades til finansministeren efter indstilling fra overskyldrådet at fastsætte de nærmere regler for udfindelsen af værdien af ejendommen og værdien af grunden, idet de nærmere regler, der her bliver tale om, efter deres karakter hører hjemme i loven, hvilket især er fremtrædende for så vidt angår reglerne for ansættelsen af skoves grundværdi. Man har ved udarbejdelsen af nærværende lovforslag lagt vægt på at søge den nævnte mangel ved loven af 7. august 1922 afhjulpet.

Reglerne om grundstigningsskyld har hidtil været udformet i en særlig lov (lov nr. 202 af 20. maj 1933, der er afløst af den nugældende lov nr. 265 af 27. maj 1950), men da grundstigningsskylden efter sin karakter er en skat, der hviler på fast ejendom, og hvis størrelse på samme måde som grundskylden er afhængig af ejendommens grundværdi, er det systematisk rigtigt og tillige mest praktisk, at reglerne optages i loven om beskatning til staten af faste ejendomme.